

אדם רגיל לא יכול להבין את התיאור של הליך שהוביל את בועז אבני לרצח אברהם גוריון. על כן קשה להתייחס אליו כאל אדם רגיל. אלה היו שני אנשים שכל אחד מהם רצה להיות לברו, והייתה ביניהם קיבוץ שם אותם יחד, אמרה השופטת שולמית ולנשטיין ובכך סיכמה למעשה את המיקרה הטראגי שקרה ב-6 באוקטובר 1986.

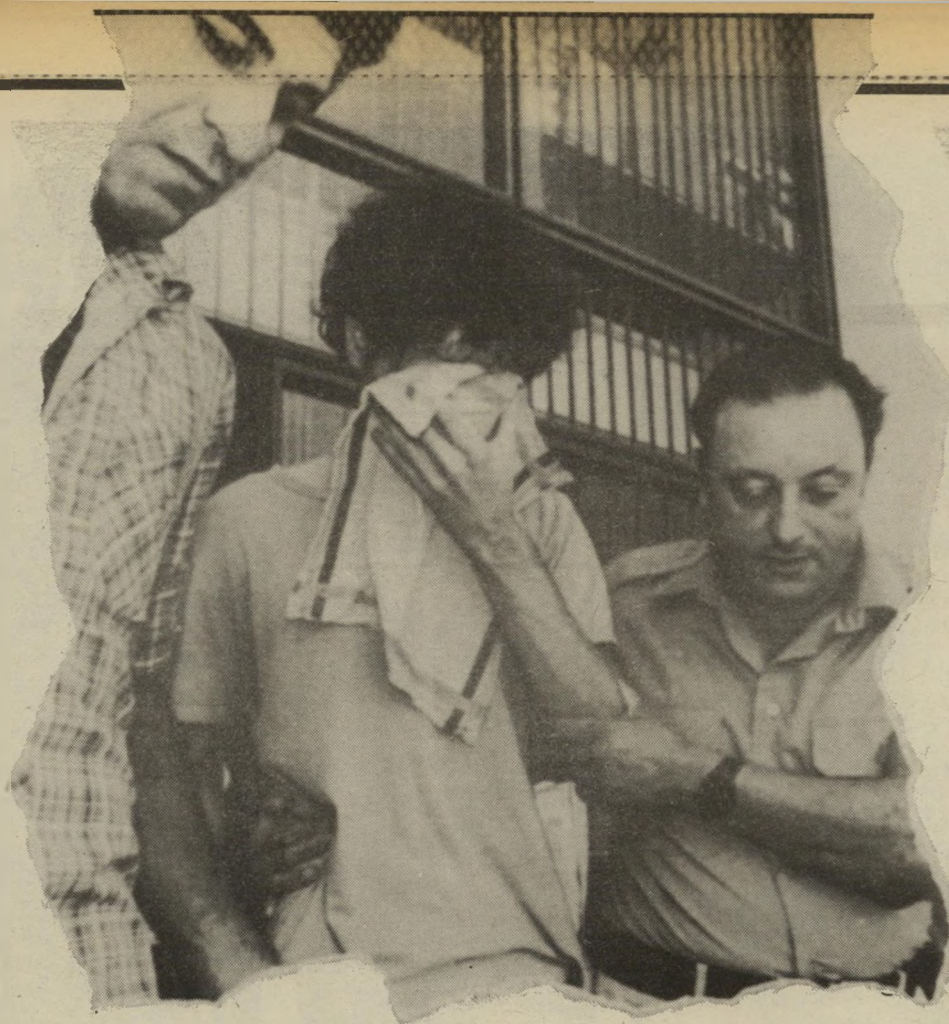
בועז אבני (23) יליד הקיבוץ, היה בחור בעל בעיות. הוריו ידעו על כך מילדותו. מייד לאחר הגן, כאשר החל ללכת לבית-הספר העממי, ניכר במור זרותו. הוא לא קשר קשרים חברתיים, וילדים היו מקניטים אותו. ההורים לקחו אותו לפסיכולוג, אבל אחרי מיפגשים אחרים הוחלט כי יוכל להסתדר בעצמו.

בועז התעניין רק במוסיקה. צלילים יקולות ריתקו אותו ורחו אותו. הוא החל לחבר מוסיקה נפלאה כאשר עוד היה ילד קטן, והיה פורט על פסנתר. לעומת זאת, שנא רעש בצורה חולנית. היו גם צלילים אחרים שלא אהב. כאשר שמע את הצלילים המלווים את תחזית מזג-האוויר בטלוויזיה, היה יכול להתלונן על כך שעות.

בועז היה רחוק מאלימות, הוא אהב בעלי-חיים וטיפל בהם. הוא אף הרחיק לכת והפסיק לאכול בשר.

כאשר עמד בועז להתגייס לצה"ל, עורר הדבר חששות אצל הוריו יצחק ועליזה. הם חששו מכיוון שהוא לא היה חברותי, וקשה היה לו לקבל מישמעת ומרות.

אבל צה"ל דווקא מצא את המגירה

למוסיקה. הוא הסביר כי עליו להיות אישיות שלמה, ולשם כך הוא חייב לסגור מעגלים, וכאשר זה יגמר יגיע ימי המשחה. התהליך כלל שיפור הניגון ללא נגינה, סיאנסים, פגישות טל-פאטיות והיפנוטיות.

באותו הזמן שבו הועסק בועז במר כויה, חזר למשק אברהם גוריון, 42, שהתגרש מאשתו. הוא דרש חדר מדרגה בשיכון-הרווקים וגר בו לבדו. לא היה לו אף חבר אחד בקיבוץ, ומצבו הגיע עד כדי כך שלעיתים, במישחקי כדורסל, היה יושב בחדרו ומוחא כפיים בכרדיות.

חברים אמרו כי בעצם רצה מאוד למצוא חברה ולהתחבב על אחרים, אבל לא ידע כיצד. הוא היה נורניק ואיש ריב ומדון, אמרו עליו שכנים.

כאשר הקים מי מהם קלוב לבעלי חיים בשעות הצהריים, יצא אליו גוריון ואיים כי אם לא יפסיק להרעיש, יעזוב שם לו לבנון. טיפוס מיסכן, מעורר רחמים המחפש חברים, אמר עליו חבר קיבוץ אחר.

גוריון היה אוהב להקניט אנשים, ולכן הסתכסך בכל מקום שבו עבד. כדי להרחיקו מצרות הוחלט במשק לתת לו לעבוד כטכנאי טלפון, בחדר הצמוד למרכזיה.

אישיותו של בועז, שכנו לחרר, עורר רבה בגוריון רגשות מעורבים. מצד אחד קינא בו על כישורו המוסיקאלי הכולט, והיה מקניט אותו על כך בקריאות "טלאפלא".

מצד שני הרגיש אולי כי הוא עולה על בועז הצנום והמתבודד, שלא אמר שלום לאיש והיה מחויק את הטלפון

כל אחד מהם היה צריך להיות לברו, הקיבוץ שם אותם ביחד. בועז אבני (למעלה, מסתיר פניו) לא החזיק מעמד. התוצאה: מוות

רצח הנטלא-פלא

בנייר-טואלט. לכן היה מקנטר אותו ומציק לו, פותח רדיו בקול רם, ושר בקולי קולות, כאשר לקחו את הרדיו ממנו.

דלתות נפרדות

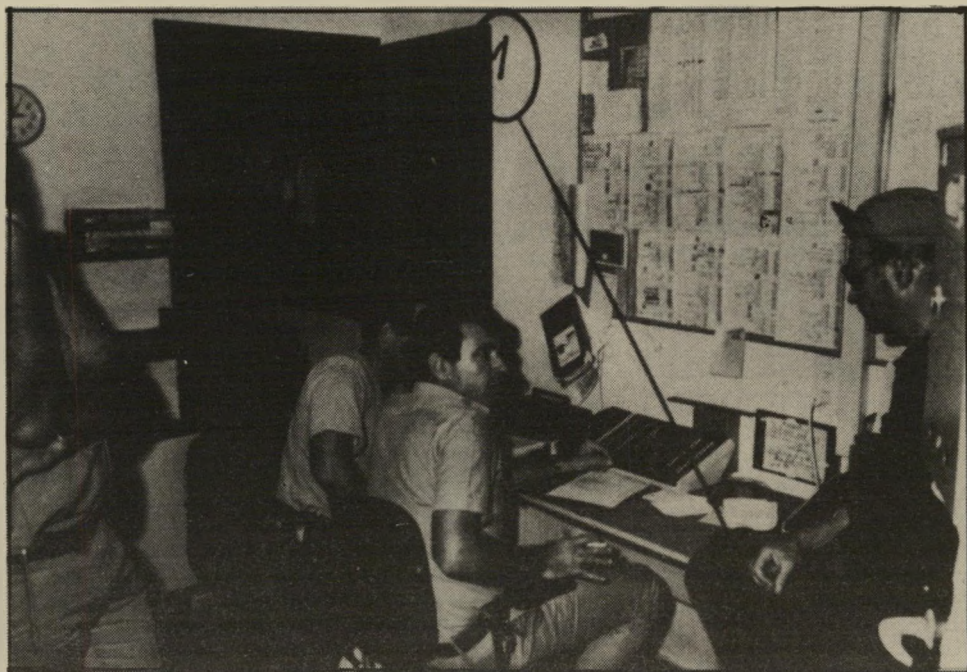

המריבות והחיכוכים בין השני ימים היו גלויים לחבריהם לעבודה וגם להוריו של בועז. אבל איש לא יכול היה להבין את עמקות החרדה והמתח אליהם הידרדר בועז בגלל הקנטנות של גוריון. בועז לא ריכר הרבה עם אנשים. כאשר הרגיו אותו גוריון, היה פשוט לוקח את הפציו ומסתלק מהמרכיב. הוא היה הולך לאולפן למרסיקה, שם עבדה אמו כמורה למוסיקה, והיה מנגן בכך ניסה להתפרק מכל המתחים, השנאות והחרדות שלו.

חנוך שחר, ששימש כמרכז בשעות הבוקר, שמע מהצדדים את טענותיהם. הוא הציע למזכיר הקיבוץ למנוע מגוריון להיכנס לחדרו של בועז. הפיתרון שנמצא היה כי יסגרו את הדלת המחברת בין שני החדרים, וכל אחד מהשניים יכנס וייצא בדלת נפרדת.

המריבות, שכמעט כולן נסבו על רמת קולו של הרדיו, נפתרו עליידי כך שהרדיו נלקח מגוריון. אבל הוא היה מזמר בקוליות ומשמיע רעשים אחרים, כדי להרגיז את הפסנתרן הצעיר.

גוריון היה איש גדלמימרים ונהג (המשך בעמוד 29)

מקום הרצח: המרכזיה של הקיבוץ בתצלום מישטרת. הפסנתרן הזה צריך פסיכיאטר.

שים. שמואל גילה לו שיטה מיוחדת להתעלות. בועז קרא לזה "תהליך". הוא אמר לאמו כי היא לא תוכל להבין תהליך זה, שנחלקו היה קשור

אחרי העבודה. אבל הוא גם הפסיק כמעט לנגן ממש. היכרות עם מכוון פסנתרים בשם שמואל כהן פתחה לפניו אופקים חד-

שעברו בקירבתו. בועז השתרל שלא לפגוע בידיו, ולכן לא היה עושה עבודה פיסית כלל. הוא אפילו לא היה מנקה את המרכזיה

המתאימה לנער התימאני. בועז הפך מלווה בפסנתר של זמרים, החזיק מעמד לקראת סוף שרותו הועבר לתפקיד אחר והועסק כמחסנאי. זה לא היה לרוחו של הצעיר הערץ, והוא פנה לשליטונות הצבא וביקש שיחרור מר קדם. אביו התנגד לכך, וניסה להניאו מצעד זה, אבל בועז התעקש. הוא שוחר רר לכסוף בפרופיל 21. חצי שנה לפני סיום שרותו.

לעשות לבנון

אחרי הצבא למד בועז שנה באר-ניברסיטת תל-אביב מוסיקה, וחזר למשק. מאחר שביקש להיות לברו, הוחלט כי יעבוד כמרכז במרכזיית-הקיבוץ. היה זה מקום מבודד, שהכניסה אליו אסורה לחברים.

בועז ביצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר והיה אדיב ויעיל, אך מצבו הנפשי החריף, והיו כמה דברים שהציעו על כך.

רגישותו לרעש הלכה וגדלה. פעם מים אחרות, כאשר הגיע רעש מהדיסקוטק שבסביבה, עזב בועז את המרכזיה והלך לחדרו.

הוא שמר על ידיו מכל מישר, והרעיד אותן לנגינה בלבד. אפילו במכי-שיר-הטלפון היה נוגע אך ורק בנייר-טואלט. ובנייר זה היה מנגב את ידיו מדי פעם. הוא נמנע מקשר עם אנשים ולא היה אומר אפילו שלום לחברים